

september 2024

Leto 2024

Pacifik

1. september 2024, nedelja

Raiatea, FP

Jutro je še vedno deževno, je pa manj vetrovno, kot je bilo včeraj. Danes je bilo predvideno pranje perila, vendar v dežju ne moreva zagnati generatorja, da bi naredila vodo in poganjala pralni stroj. Ah, kako pogrešam moj v motor vgrajeni generator!

Tako stanje je celo dopoldne. Opoldne se veter obrne, za motujem sva v bonaci, le sto metrov stran pa urla. Dež poneha, zamenja ga sonce. In na Mali tišino zamenja hrup generatorja.

Popoldan so vsa mesta, kjer se da obesiti in sušiti perilo, zapolnjena. Žehta je pa šele na polovici. Vendar vse le ni tako črno. Spet je na Mali tišina. S pranjem se bo nadaljevalo jutri.

Nedeljski čas sva izkoristila za delo. Na obali, kot rečeno, ni nič in motivacija za izlet je dokaj nizka, čeprav je popoldan vreme lepo in bi sprehod prav prišel. Tudi to sva prestavila na jutri. Sprehod namreč, vreme ne prestavlja.

popoldne je posijalo sonce

2. september 2024, ponedelje

Raiatea, FP

Danes je Jan postal gimnazijec. Gimnazijsko življenje je začel z žurom, kot se za tako priložnost spodobi. Želiva mu uspešna in vesela naslednja štiri leta!

Včeraj je watermaker po eni uri delovanja, začel kašljati. Izključil sem ga in reševanje težave prestavil na danes. Napaka. Celo noč me je tlačila mora. Brez watermakerja na Pacifiku praktično ni kaj početi, če nočem loviti deževnice ali vodo z dingijem voziti v kanticah in zlivati v tank. Tudi tole s kanticami je bolj akademska metoda, na večini odročnih otokov ni tekoče vode.

Danes se ga lotim, preko 20 kg težko visokotlačno črpalko nekako spravim izpod svoje postelje na plan in jo v kokpitu lepo razstavim. Nobenih napak ne vidim. Malo jo očistim in sestavim nazaj. In zmontiram. Od desetih zjutraj do dveh popoldan se ubadam s tem in medtem me v kokpitu nekajkrat zmočijo nevihte, ki vedno prihrumijo od strani in precizno zadanejo moj hrbet. Le kako vedo, kje sedim?

Ko watermaker spet zaženem, je efekt mojega dela defekt. Enako je, kot je bilo včeraj. Ampak. Imam plan B. Če nič ne

pomaga, preberi navodila, Tonček! Toubleshooting. A-joj! Tam lepo piše, da je vzrok za moje težave (lahko tudi) zrak, ki pride v sistem zaradi slabo nameščenih predfiltrov. Pred nekaj dnevi sem jih zamenjal. Ko jih še enkrat namestim, je vse tako, kot mora biti. Pet minut dela, ker so za pralnim strojem, ki ga moram premakniti, sicer bi bila minutka. Meni je vzelo pa cel dan, sic!

Ker imava spet vode v izobilju, Vesna pere. Še druga polovica žehte je spravljena pod streho. In pripravila je tudi dobro kosilo. Po kosilu pa počitek. Zame. Vesna pere še naprej. Pred kosilom je ona še odtajala zamrzovalnik in hladilnik, jaz sem privil izgubljeno matico na sidrni vitel. Današnji dan je torej spet tipičen dan v prečudovitem tropskem zalivu.

Jutri bo še en tak dan. Naročena sva na dvig barke, da se zamenjajo semeringi v peti pogona.

tukaj je globine preko 20m, tako, da ta fotka je iz prejšnjega sidrišča

3. september 2024, torek

Raiatea, FP

Ob enih sva naročena v boatyardu, do tja imava 16 milj. Da ne bova hitela, se odpraviva ob devetih zjutraj. Tak je bil plan A. Ko pa se hočeva odvezati z boje, se kmalu izkaže, da bo potreben plan B. Neverjetno, kako sta se privezni vrvi zapletli okoli boje. Po nekaj minutah odmotavanja s palube obupam in spustim dingi v vodo. Odmotavanje nadalujem z dingija. Ampak. Ne gre in ne gre. Narava sama je naredila tak vozel, ki ga človek ne zna odvezati (Al ne sprašujem za nasvet). Naj se lotim odvezovanja po metodi gordijskega vozla? Škoda mi je dveh dobrih štrikov. Pa se trudim in trudim in mic-po-mic počasi zadevo rešujem. Ker refuli, čeprav ne močni, barko zategujejo, je to kar naporno delo. Ko končam, sem zadihan in utrujen. Končam ob desetih! Eno uro sva se z Vesno ukvarjala z odvezovanjem, da sva Malo spravila na svobodo.

Odplujeva. Za motujem je prijetno, ko pa prideva malo stran, se začne urnebes. Napovedanih imava 17 vozlov s sunki do 22. Realnost je drugačna. Nikoli ni manj, kot 20 vozlov, sunki dosegaajo 40 vozlov. Kot meltemi v svoji divji različici. Ok, sva za reefom in vala ni, je pa vse penasto in veter nosi pršec in peno po zraku.

Ko po telefonu preveriva, če je vse v redu glede dviga, so malo skeptični ali bodo lahko naredili dvig v takem vetru. Na koncu se odločijo, da ga lahko. In ga. Mehanik se tudi takoj loti zadeve in tudi takoj najde vzrok. Propelerska os je poškodovana in tam vdira voda v saildrive. Tesnila postavi drugam in zatrdi, da bo tako v redu za kakšno leto, potem bo potrebno os zamenjati ali obnoviti. Upam, da ima prav in da ne bo voda v olju že jutri.

Po treh urah sva spet v vodi. Karibec na Curacau je za podobno delo potreboval cel dan, turški mehanik je opravil v dveh urah, pokojni prijatelj Igor pa v uri in pol. Sidrava se v bližini, jutri grem še po plinsko jeklenko. To je eno redkih mest v Francoski Polineziji, kjer se da napolniti francoske jeklenke. Drugje polnijo samo njihove, da se ve, da niso Francozi. No, so Francozi, ko jim to paše. Takrat mahajo s francoskimi potnimi listi.

Nekaj malega še poslužbujeva, pomeziva, popijeva in že je noč. Veter se je z nočjo unesel. Upam, da tako ostane in da se bo v prihodnje držal tistega, kar so mu zaukazali vremejarji.

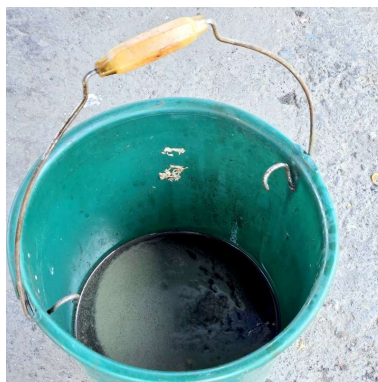
Mala gre spet malo na suho

medtem, ko se mehanik ubada s popravilom grem jaz do trgovine...hm, 2km je v eno smer do nje; med peš hojo vidim rasti bombaž ..

na tričetrt peš poti mi ustavi domačinka in me zapelje do magazina ; itak sem šla samo po bagete

tako je izgledalo olje, ko so ga izčrpali; v boatyardu plačaš takso za odpadno olje, 3 € = cena na liter

Francoz , ki zna celo angleško ...pravi, da bo samo še eno leto delal, potem bo pa užival

Mala spet nazaj v vodo

... in ravno začneva jesti, ko se pojavi mavrica ... k sreči je padlo le nekaj kapelj in sva lahko v miru pojedla kočerjo

ladjedelnica je polna plovil, ni šansa, da bi dobili prostor vsaj za dva dni na suhem

4. september 2024, sreda**Raiatea, FP**

Ležeren dan sva si zadala in ga tudi v vseh podrobnostih izpeljala. Vse, kar imava danes v načrtu, je dvigniti napolnjeno plinsko jeklenko v boatyardu. Večino dneva tako preživiva v kokpitu in premišljujeva, kam bi šla. Plani so od A do Ž, noben pa ni prevladujoč. Še vedno se nagibava, da bi se poletni vročini (in ciklonom) izognila tako, da bi se prestavila v zimo na Havaje. Slaba stran je oddaljenost, ne ljubi se nama delati dolge plove, če to res ni nujno. Druga opcija je, da bi poletje (in ciklone) preživela na Fijiju. Do tja je kar nekaj zanimivih otokov, ki niso daleč narazen. Relativno daleč, seveda. Nekaj sto milj je med njimi in ne nekaj tisoč. Kakorkoli, počasi se bova morala odločiti.

Vesna se ukvarja z brskanjem po netu in branjem pilotov, jaz skočim z dingijem v carenage po plin. In od tam odpešačim nekaj kilometrov do najbližje trgovin(ic)e. Tam imajo, jasno, takrat kosilo in je zaprta. Usedel bi se v kafič in popil pive, pa kafiča ni. Ni ga niti v bližnji marini. Polinezija, pač. Do (toplega) piva tako lahko pridem šele po uri čakanja in posedanja pod palmo (preveril sem, bila je brez kokosovih orehov). Takrat se odpre trgovina.

Plin me po povratku v boatyardu že čaka in punca v pisarni se mi na dolgo in široko opravičuje, da sama ni telefonirala in povedala, da je jeklenka že pri njej. "Veste, ob ponedeljkih in petkih imamo strašno gužvo", še doda v opravičilo. Običajno sem tiho, tokrat mi pa vseeno ni dalo miru, da ji ne bi z nasmehom odgovoril, "Seveda, seveda, ni problema, saj razumem, ampak danes je sreda." "Ja, ja, ob sredah imamo strašno gužvo", je strumna. Tudi to je Polinezija.

coca cola je eksplodirala v hladilniku, ki sploh ni priključen na elektriko; kaj takega pa še nisem doživela

frizer se še vedno išče

5. september 2024, četrtek**Raiatea, FP**

Prestaviva se za ... hmmm ... prečudoviti reef. Vesna gre v vodo, jaz grem flikat vodo. Cev pri pipi v kopalnici je naredila puf! Vsega leto ali dve je stara, pa je že šla rakom žvižgat. Te zadeve za v kuhinjo res niso za na morje, še posebej ne tropsko. Kovinski ovoj razpade in guma potem počí. To je že ne-vem-katera cev, ki je počila. Imam jih kar na zalogi. No, imel sem jih, sedaj moram kupiti nov par. Potrošni material. Kot žarnice ali varovalke včasih. Rezultat? Sto litrov dragocene vode iz watermakerja je končalo pod podnicami. Pa bo spet hrup...

Dopoldan je bilo lepo mirno, 3 bf. Mislim sem že, da bi jo mahnila na Huahine, pa še dobro, da nisva. Idila se je kmalu končala. Popoldan je spet 5 Bf. Vzhodnik, kako pak!

Malo tudi službujeva. Kar nama je ostalo časa, pa razmišljava, kam dalje. Nekam, kjer še nisva bila. In nekam, kamor se sploh da priti, jasno. Presek teh dveh množic je zelo majhna množica. Naporno delo...

pogled na sosednji motu

danes bila pod vodo manj kot uro; nastal je tak val, da sem komaj nazaj priplavala

zelo veliko koralnih glav in življenja na njih; a zaradi vala bilo tudi kar kalno, nizka globina in mimogrede me je vrglo na kakšno glavo

več različnih barv morske zvezde

20 boj je pred mestom Autora(oddaljeno skoraj dve miljii)

tudi midva včasih narediva več krogov preden uspem ujeti bojo; no nekateri pa skočijo v vodo s štrikom.. ...

ampak, da pa dirkaš s foile med ljudmi, je pa malo kruto

pihalo je kar krepko, da ne govorim o valu

...

6. september 2024, petek

Raiatea - Tahaa, FP

Noč je bila vetrovna, jutro je vetrovno, 5 Bf imamo. Čeprav je koralni greben v bližini zanimiv, je vala vseeno preveč za snorklanje. Škoda. In tako naj bi bilo še vse do konca vremenske napovedi čez deset dni. Izza reefa se zato nameniva nekam v bolj zatišno lego. Bova pa kaj drugega počela.

Še nekaj je v tej čarterski laguni pomembno. Preklopiva se v adria-mode, jadranski način premikanja iz zaliva v zaliv. Če ne prideš do poldneva, nimaš več kam priti. Z Janom smo v ta zaliv na Tahaa pripluli ob petih popoldan in je bilo vse polno, danes sva priplula ob enajstih in je polovica boj prostih. Lahko celo izbirava, katera nama je bolj všeč.

Imela sva dober namen, da greva na mezico in pijačko, pa nama je silno prijazna oštirka ta namen prekrižala že po telefonu. Sedaj ima zaprto, večerja se začne ob sedmih zvečer. Za povrh je to all-U-can-eat bife, ki nama nič ne pomeni, saj tako pozno najraje sploh ne bi jedla. Edino potencialno zanimivo bi bilo gledati polinezijske plese, ki naj bi bili na sporedu po večerji. Teh sva pa tudi že ogromno videla. In po Heivi na Bora Bora pred leti je vse ostalo deja-vu. Odločiva se, da ne greva. In ko na koncu izveva za ceno, 80 evrčkov po osebi, sva si enotna, da sva se prav odločila. Če bi imeli to možnost, ko smo bili z Janom, bi se sigurno drugače odločili. Takrat pa ni bilo proste boje in oštarija ni bila odprta. Narobe svet.

Popoldan pokočerjava na Mali, zvečer si predstavo ogledava s palube. Oštariji najbližjo bojo sva pobrala.

sidrana direktno pred oštarijo na Tahaa

pogled na najino včerajšnje sidrišče=piha bistveno bolj, da ne govorimo o valu (danes ga je bilo odločno preveč)

pearl farm

same plaže je na tem koncu bolj malo;naša boja je na 30m, tako, da snorkljanje je bolj otežkočeno

ob koncu večera so bile vse boje polne

lahko noč

7. september 2024, sobota

Tahaa, FP

Razmišljava, kam dalje. To je današnja glavna tema. Danes se ne bova nikamor prestavila. Kar nekaj nas je ostalo, čeprav so boje načeloma namenjene obisku farme bisernic in se na njih lahko ostane le en dan. Nihče ne preverja. Na bojah so večinoma manjše privatne barke, ter nekaj čarteristov. Čarteriste se loči od ostalih po tem, da so na katamaranih in da jih je na vsakem vsaj osem. Včasih je poleg še skiper. Zvečer je še kar nekaj boj ostalo nezasedenih. Sezona se očitno končuje.

Vesna je šla pod vodo. Sploh ni bilo tako slabo, pove. Glede na lokacijo sredi turističnega zaliva, je pričakovala precej bolj skromno podvodno življenje. Zaliv je tako miren, da je po dolgem času snorklala brez strahu, da jo val vrže v korale. Tri ure je ostala. In še bi, če bi baterija na podvodnem fotiču zdržala več časa in bi imela pomnilniška kartica več prostora.

Kar se mene tiče je danes ta zaliv prav turoben. Enostavno ni lep, kaj šele prečudovit. Nič se ni pokvarilo, vse dela kot sengerica. Ali je to sploh mogoče? Čudovito se počutim. Mislim, da se bom v prihodnje izogibal prečudovitim zalivom, če

bom le imel možnost.

še iz drugega zornega kota pogled na naše sidrišče/bojišče

najprej sem videla, za spremembo, nasmejano moreno, nič mi ni kazala zob

Discosoma nummiforme - neka vrsta mehkih koral

danes sem imela bolj dan polžev, školjk in morskih zvezd

malo sem jih obračala in jih opazovala

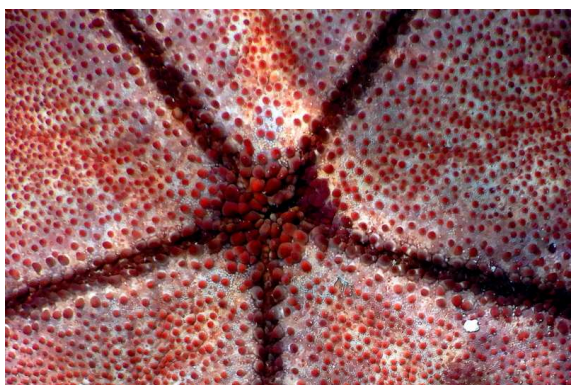
nekateri živijo v zelo, za naše pojme, bornih hišah

danes je bilo tovrstnih morskih zvezd nešteto...različnih barv

sem jih obračala, lepše so mi s hrbtne strani

pa še malo bolj povečana fotka morske zvezde

rumene, rdeče, zelene, hruškaste barve, modro vijolične, oranžne morske zvezde...

zelo velik polž, živ

pa še bolj od blizu pogled na tega gigantskega polža

8. september 2024, nedelja

Tahaa, FP

Ponoči je začelo deževati, tudi celo dopoldne v presledkih dežuje. Spet se ne bova nikamor premaknila. Vesna se je spravila k službovanju, jaz berem.

Planirava kam naprej, pa spet nič ne splanirava. Planov je toliko, da za poimenovanje uporabiva po dve črki, začnejo se torej s planom AA, sledi mu plan AB in tako naprej, vse do plana ZZ.

Preverjava cene letalskih letov iz različnih koncev na Pacifiku proti domu. Zanimivo, iz Francoske Polinezije v Evropo sploh niso več tako dragi, kot so bili še avgusta. Sezona je mimo, letalske vozovnice se dajo dobiti že za dobrih tristo evrov.

Popoldan se je vreme popravilo, naredil se je lep sončen dan. Vendar se Vesni ne ljubi snorklati in meni ne ljubi na obalo. Pojeva kosilo in nadaljujeva razpredanje o planih.

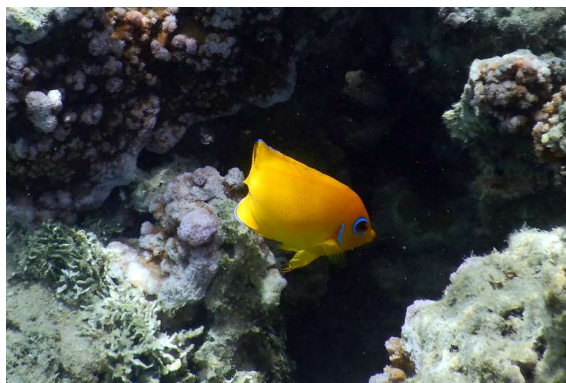
celo dopoldne je bilo oblačno, deževno

... in po vsakem dežju posije sonce ...

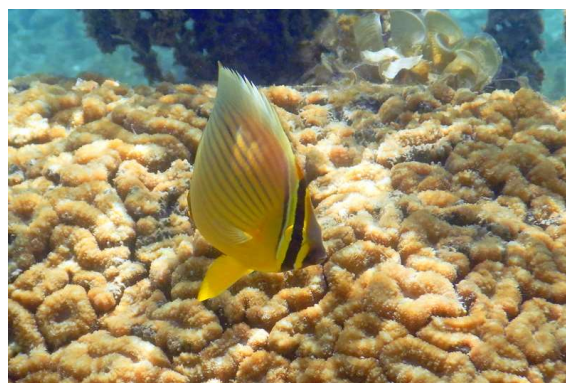

ampak tisto toplo sonce je bilo šele po drugi uri; če bi bilo prej, bi šla snorkljati; imela sem v planu, da me Tone zapelje z dinghijem in potem nazaj sama plavam...za ta podvig je bilo pa prepozno danes

nekaj včerajšnjih fotk

silhuete

9. september 2024, ponedelje

Tahaa - Raitea, FP

Službujeva in razmišljava, kam bi jo mahnila iz Francoske Polinezije. Dolgo tudi govorim po telefonu z Miranom in po pogovoru se je tehcnica zopet prevesila iz smeri proti severu na smer proti zahodu.

Vesna je na Havaje poslala 13 povpraševanj, samo dvoji so odgovorili. Negativno. Prvi bi nas vpisali na čakalnisto za po letu 2035 in drugi sprejemajo samo barke do 35 čevljev, naša je (za čudo) en čevelj prevelika. Uradno. Neuradno (ko prištejeva dodatke spredaj in zadaj) pa se itak ne stlačiva v privez, ki ni namenjen vsaj za 44 čevljske barke. Pa še to le z nekaj domišljije. Torej se nima smisla pregovarjati. Čakava še druge odgovore. Še posebej tistega iz Kone, kjer se je Behan osebno zavzela za naju pri harbormastru. Bova videla, če to kaj pomeni?

Preverim tudi lete iz Fijija. Včasih so bili pošastno dragi, sedaj so pa le pol dražji od tistih iz Havajev. Sploh niso »out of mind«. In do tja ne potrebujeva dvakrat dva tisoč milj pasaže. Če bi le še ciklone nekako skalkulirala...

Mehanik Thierry drži obljubo. Jutri se bo lotil konusa v peti pogona. Zapustiva bojišče pred Tahaa in se prestaviva na sidrišče se pred carenaga na Raiatei (kolkič po vrsti je že to?). Jasno, da se sidrava na globini 24 metrov in to točno v trenutku, ko preko otoka prihrumi nevihta. Kljub temu je to spet eden od prečudovitih zalivov.

se zgodi, da kakšen dan ne naredim niti ene fotografije...

lahko noč

10. september 2024, torek

Raiatea, FP

Končno se nama je danes malo več dogajalo. Ob osmih zjutraj sva bila zmenjena z mehanikom. Na eni izmed sosednjih bark živi z ženo in sinom. Gospa se ukvarja s čarterjem. Za razliko od tipičnega mehanika, naju je Thierry že čakal na pomolu, Vesna je izstopila, on je vstopil in minutko kasneje se je lotil zadeve. Po dveh urah je končal. Plačilo gre lahko preko boatyarda s kartico ali njemu v kešu. Moja izbira, pove. Tole v kešu seveda pomeni after duties and taxes. Ker sem Balkanec in on Francoz, sva hitro našla skupni jezik (angleščino) in on je bil primerno plačan in jaz sem prihranil nekaj soldov. 80 evrčkov mi je vzel. Več kot korektno za Francosko Polinezijo. Grk Vangelis s Kosa (ki mi je saildrive uničil in je pravzaprav kriv za vse servise, ki so sledili) je najprej hotel imeti 600 evrov. Za popolnoma enako delo. Jasno, ni jih dobil, a vseeno. In frizerka danes je hotela imeti stotaka za polurno striženje. Ona jih je dobila, sic!

Vesna je dala perilo (posteljnino in brisače) v pranje in odštopala v mesto. Jaz v mesto odšpancam (urica in pol) in najina prva preokupacija je hranjenje v nelicencirani oštariji. No, to je bolj take-away, kjer je najboljša pijača Tahitian Cola. In po hranjenju se premakneva v edini barček v mestu. Tam imajo točno pivo. Kar nekaj kozarcev steče po grlu. Da lažle tečejo, poskrbi porcija pomfrija, zabeljena z roquefort omako. Francija.

Vesna se je pozanimala za postopek odjave pri žandarjih, jaz sem skočil do črpalke in si ogledal, kje se lahko priveževa in kaj vse lahko tam dobiva. Potem je na vrsti šoping hrane (za njo) in čuvanje nakupljene hrane v tistem edinem kafiču s pivom (za njega). Taksi je bil skoraj preobremenjen, toliko sva nabavila, dingi je pa itak moral prevažati stvari v več rundah. Pa pijače sploh nisva kupovala.

Danes nisva kaj posebej gučala o nadaljnjih poteh, v ozadju pa vseeno oba premlevala kam in kako. Vse do sedaj je močno pihalo proti zahodu in ko sem bil že skoraj prepričan, da je to edina možna smer, se je zgodilo tisto, kar bi se moralo pred nekaj tedni. Veter je crknil, celo zahodnik je napovedan. Depresija se premika proti Družbenim otokom. Sedaj me pa nihče ne more prepričati, da bom motoriral proti zahodu! Zaenkrat bova čakala. Ali pa se premaknila proti vzhodu.

tržnica v glavnem mestu otoka Raitea je imela danes skromno ponudbo

sadje, zelenjava iz Raitea

računa in računa in jasno preveč naračuna ceno buče

v trgovini so prodajali paket 5 ananasov za ceno 12 eurov, teža je že, saj je tudi zelenje kar težko; drugače je pa to bolj majhna vrsta

zgornji del tržnice je namenjen tekstilnim izdelkom in vse kar je povezano z biseri, slike...umetniško nadstropje

po pol leta greva kar oba k frizerju; Tone v prvem frizeraju kjer mu povedo, da strižejo samo z mašinc

tako, da sva šla potem v unisex frizerski salon; Tone točno pokaže koliko postrži a kaj, ko frizerji vedno to razumejo, da toliko mora ostati...

...in posledično ga spet krepko oskubijo; cena frizerja pa taka, da me je kar stisnilo pri srcu; vedno vprašam koliko stane, tokrat, ker nisem, me je drago stalo

tam nekje je tudi naša Mala

11. september 2024, sredo

Raiatea, FP

Havaji se počasi prikazujejo kot no-go. Ne glede na smer plovbe, ki mi ni najbolj všeč, so pogoji v marinah neugodni. V stilu kavlja 22 so. V državnih marinah je potrebno dovoljenje, ki velja največ 30 dni. Lahko se ga sicer obnavlja nekaj mesecev, vendar vsakič samo za 30 dni. Rezervacij ni. Če ga po mesecu ne podaljšajo, bi morala na avion in barko prestaviti drugam. Nekam, kjer spet ne bi mogla imeti rezervacije. Poleg tega zahtevajo skrbnika barke in dodatno zavarovanje. Ugodna cena dobrih 8 evrov na dan tako izgubi pomen. Zato sva pred leti tudi pustila barko v precej dražji, a privatni marini. Letos jo prenavljajo in nimajo prostora.

Preusmerila sva se na zahodne opcije. Zaenkrat še nimava odgovorov na povpraševanja.

Po jutranjih telefonskih pogovorih s prijatelji se predstaviva nekaj milj južneje. Na reef. Vesna gre takoj v vodo, vrne se po treh urah, vsa nasmejana. Pravi, da je plavala v podvodnem botaničnem vrtu. Takem, kjer je tudi veliko živali. Na turističnih kartah je to označeno kot coral garden.

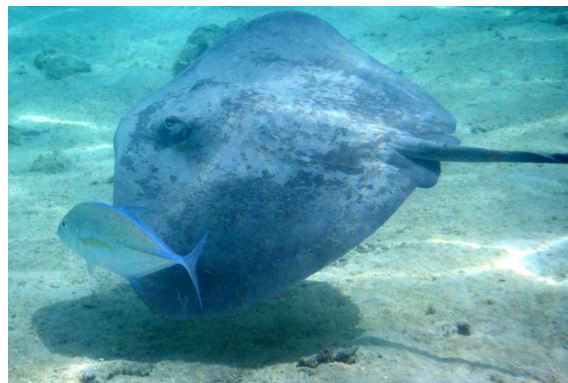
Jaz se spravim delati vodo. Včeraj se je sosed pritožil, da je hrup generatorja prehud za njegova ušesa. Nisva se pogajala. Izdelavo vode sva enostavno prestavila na prihodnost. Danes sva skoraj sama na 3 m globoki polici z belo mivko pred reefom. Če sem pošten, v kokpitu generatorja (skoraj) ne slišim, največji hrup je od watermakerja, ki se nahaja pod zadnjo kabino. Hrup generatorja preglsi tudi moped na cesti, nekaj sto metrov stran. Včerajšnji sosed je imel res izostren sluh.

Za kosilo se je Vesna potrudila s sašimi tuno na havajski način in tuninimi steaki na tahitijski način. Prvo je bilo s sezamom, mlado čebulo in sojino omako, drugo z vaniljevo omako. Za prste polizat!

Starlink je danes spremenil pakete. Spet nič več ne razumem. Kot kaže, namenoma dajejo pomanjkljive informacije, da lahko ribarijo v kalnem in marsikdo potem raje vzame dražji paket, ki je bolje opisan, kot cenejšega, ki sicer nudi enake opcije. Mah, bomo videli, kako se bo končalo. Trenutno imava za 65 evrov na mesec neomejen hiter internet kjerkoli na Pacifiku. To ni realno in to se bo prej ko slej končalo, to mi je jasno. Danes sem telefon upgradal s hitrostjo 350 Mbps. To je hitreje, kot na običajnem paketu na optiki v Sloveniji. In midva sva sredi morja!

po res zelo dolgem času vidim želvo; Hawksbill Turtle

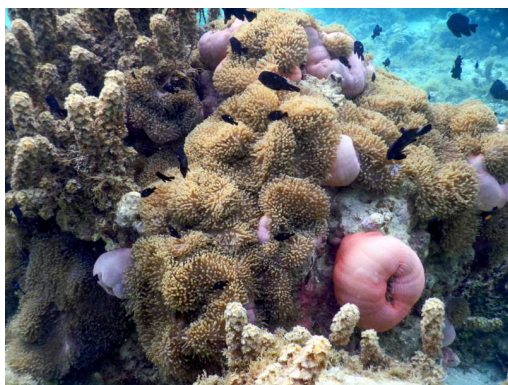
sting ray zagledam zadnji trenutek

pogled iz vode na motu ob katerem sem plavala

takoj asociacija na Aliena ... *Euapta lappa*, perličasta morska kumara, je vrsta morskih kumar iz družine Synaptidae iz tipa Echinodermata

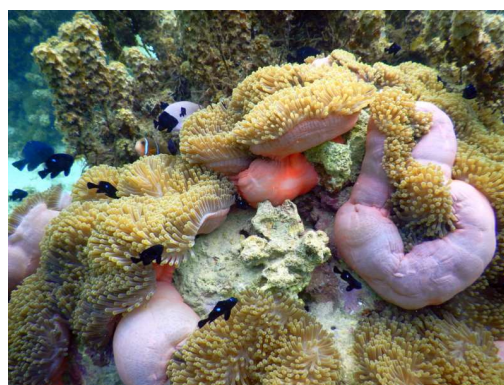
že zadnjič sem našla eno majhno anemono ... danes pa na večih koncih

Magnificent Sea Anemone

vedno navdušena, ko vidim te anemone in vse te ribe, ki se skrivajo v njih

... različni odtenki barve

toliko clown fish kot sem jih danes videla, jih nisem videla od Maldivov dalje

ker že par mesecev nič ne ujameva, sem včeraj kupila file rdeče tune; tuna poke-havajska solata za predjed in glavno jed tuna v kokosovem mleku z vanilijo

12. september 2024, četrtek

Raiatea, FP

Vremenska napoved je vsak dan drugačna. Nahajamo se v depresiji in potem se vreme vrti naokoli kakor mu paše. Sinočno žehto v fazi sušenja je omočil nočni nenapovedan dež. Dokler se ne posuši itak ne greva nikamor. Posuši se popoldan. Popoldan je prepozno za premik in spet ne greva nikamor.

Vesna se odpravi na snorklanje. Vrne se po dobrih dveh urah. Bilo je v redu, pravi. Jaz berem kam in kako dalje. Če se orientiram po vremenu, vsaj še en teden nikamor. Ok, na sosednje sidrišče, na sosednji otok, to že. Dalje pa ne.

Na obali naj bi bil hotel z restavracijo, ki je odprta tudi za naključne goste. Kot berem, je velika večina mnenj pohvalnih. Zgolj nekaj jih ni. To je logično in pričakovano. S tem ni nič narobe, restavracija je zelo verjetno dobra. Ampak, na vsako ne najboljšo oceno, pa naj se tiče hrane, priveza ali česarkoli drugega, se lastnik odzove in kritika proglasi za ... hmmm ... brezveznika. Če tega ne bi počel, bi imel nocoj dva gosta. Ker se pa neprimerno obnaša, sta ta dva gosta imela nocoj roštilj na barki. Uležani goveji biftek z njoki v parmezanovi omaki. Dobro je bilo.

Zvečer se lotiva ponudb s Fijija. Ej, še marina v Izoli je poceni v primerjavi s Fijijem! Vuda marina, najbolj znana marina na Fijiju, ima najmanj pregleden cenik. Osnovna cena je v redu, ko pa prištejem vse add-one in davke, je cena na kopnem u-la-la. V vodi je drug kavelj 22. Cena je določena glede na velikost priveza in ne glede na velikost barke. Kot imava izkušnje iz nekaterih marin z enako politiko, so majhni privezi (kao) zasedeni in na voljo je samo največji ponton. Tukaj je to za 90 čevljske barke, jurčka in še malo evrčkov na mesec. Nova Zelandija je cenovno in logistično ugodna, je pa daleč. S Tonge je komplicirano in drago priti domov. Havaji so itak odpadli že včeraj. Samoe nisva še preverjala, kakor pa meni izgleda, marina ni najbolj cyclone proof. Prespati bo potrebno.

dopoldne so se takole preletavali oblaki in rahel dež , ne dež ...

čudovite krošnje

Regal Angelfish

Tailspot Squirrelfish

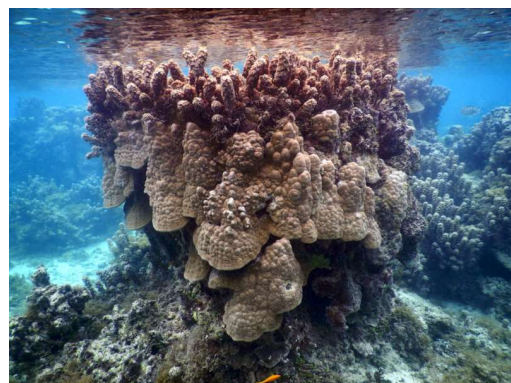
Harlequin Shrimp, zelo živahni

Eagle ray

Panamic Green Moray Eel

tovrstnih ogromnih koral je bilo veliko

če bi hotela preplavati ves ta zaliv s temi koralnimi gozdovi, bi morala biti tukaj še kakšen teden dni

nazaj grede sem se spet oglasila na včeraj odkritem anemonskem gričku

fantje trenirajo veslanje

po dolgem času sva imela roštilj; novozelandska govedina se sicer ne more primerjati z južnoafriško, ampak je bilo tudi ok; svinjine tukaj nimajo dobre; steak je pod pomarančo

13. september 2024, petek

Raitea, FP

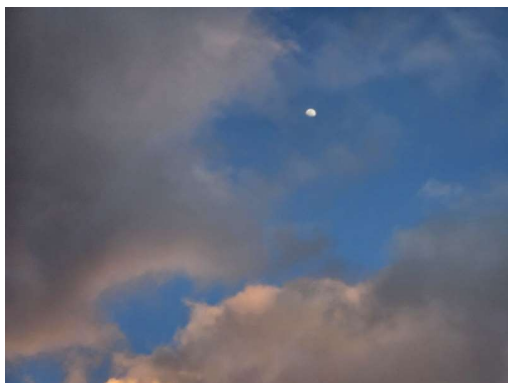
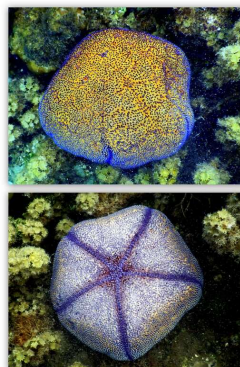
Po zajtrku se prestaviva. Znotraj koralnega obroča. Na motor. Itak ga morava prižgati, včeraj ni bilo sonca in danes ga tudi ni. Prva postojanka je pred motujem Nao Nao. Pa se dvigne veter in val, globina na platoju je okoli 2 m in dve barki sta že tam. Previdno zavijem na dveh mestih, pa si premislim. Vala je preveč, da bi bilo primerno za plavanje, globina je pa na meji. Plan B, naslednja možnost je čez nekaj milj.

Ni. Po desetih minutah vidiva, da plujeva proti deževni steni. Brez veze. Obrneva in se priveževa na nama dobro poznano (in edino) bojo za motujem Haio. Tukaj je mirno jezero. Kasneje se nama ena od bark izza motuja Nao Nao pridruži. Gusarji. Brez zastave. Oni se morajo sidrati na 30 m globine. Boj za njih ni več.

Preostanek dneva mine v iskanju marine ali boatyarda za ciklonsko dobo. Tonga je skoraj dražja od Fijija. Pa še povezave so komplicirane. Na Fiji sva poslala podvprašanja, mogoče se lahko kaj zmenimo. Iz Francoske Polinezije pa dobiva več ali manj odgovore v stilu: "Vse je polno, rezervacij ni, waiting liste ni, pridite in čakajte in ko/če kdo izpluje, se privežite, pa bo privez vaš." Jah... naju zanima privez za drugo leto, do takrat pa ne bi čakala pred marino in gledala, ali je kdo izplul. No, bomo videli, niso še vsi odgovorili. Nekateri verjetno niti ne bodo, se bodo naredili Francoze.

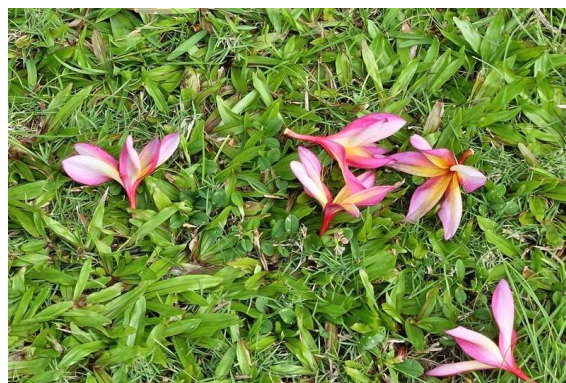
spet na sidrišču/bojišču pri Haio motuju

na otoku očitno nimajo kakšnega zbirnega centra za odpadne avtomobile... narava jih bo sčasoma obrasla

Mala na edini boji v tem zalivu

trava kot debel tepih ...

na dvorišču grobnice

14. september 2024, sobota

Raitea, FP

Ob jutranji kavici naju na boji obišče mobilna barkoprалnica in se intenzivno loti svojega poslanstva. Z njo priletijo tudi čebele. Cel roj, vsaj 20, če ne več, se jih skriva pred nevarnostjo pod našo tendo. Pol ure traja pranje. Ko odide barkoprалnica, odidejo z njo tudi čebele. So morda čebele del opreme barkoprалnice? Ali pa morda stranski produkt barkoprалnice?

Ne daleč od najine boje je popolnoma nova lučica. Prostora je za 8 bark v vezavi mooring-krma znotraj mandrača in še za dve zunaj. Mooringi so, za razliko od grških novokomponovanih marin, napeljeni in vrvi so nove, močne. Na privezih so stebrički z vodo in elektriko. Na kartice. V lučici je trajno privezana jadrnica. Nikoli pa nisva videla, da bi vanjo vplul kdorkoli drug. Pa sva si jo ogledovala kumulativno vsaj en teden. Čudno. Luka premore še rampo za dvig in spust čolnov in velik plato za shranjevanje čolnov na kopnem. Prazen je. Ne vem, s kom in v katerem jeziku bi se bilo potrebno zmeniti, da bi lahko barko preko ciklonske sezone pustila kar tukaj. Verjetno z županom. On je očitno pridobil sredstva mame Francije in si dal postaviti spomenik. Morda samo ni v pravi stranki in ga sovaščani bojkotirajo? Ali pa je vzrok kaj drugega? Enigma.

Danes sva z dingijem v ta mandrač vplula midva. Vsaj nekdo ga je tako uporabil. Odpravila sva se po sveže bagetke. V magasinu jih nisva dobila. Niti tam ne moreva dobiti ničesar, razen morda kokakole, čipsa in konzerve tune. Tako slabo založene trgovinice nisem še videl. Narediva pa zato manjši sprehod ob obali in se vrneva popolnoma premočena. Klima se je iz prijetne "pasatne" preko noči spremenila v neprijetno "konvergenčno". Vetra ni popolnoma nič, dežja je v izobilju. Danes popoldan sva prvič po odhodu iz Paname slišala grmenje. Res, da daleč in samo enkrat, a vendar.

Vesna gre tudi tukaj v snorklarijo. Pa ni najbolj navdišena na videnim. Točneje, ni najbolj navdušena nad tem, kako je videla. Pravzaprav sploh ni dobro videla. Prašna mivka je po močnem dežju lebdela v vodi in prosojnost je bila zelo slaba.

magasin v vasici Fetuna ni imel kruha, od zelenjave le krompir in čebulo, zmrznjene hrane pa nič, le nekaj konzerv...

brez cerkve ne gre...

same luknje vsepovsod v katerih so skriti kokosovi raki

ta čoln je pa že dolgo na suhem...celo manjše drevo je že v njem zraslo

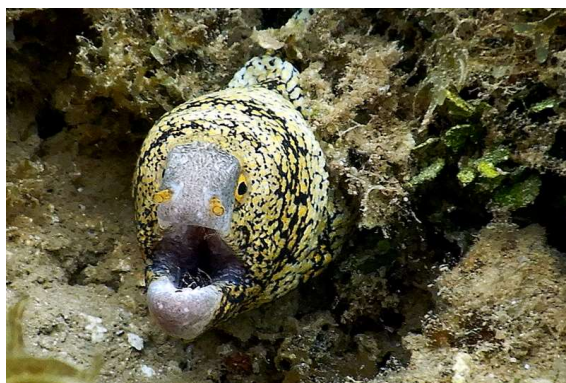
skrit pod kokosovo palmo-če se ne bi pujsek oglašal, ga sploh ne bi videli... kar velik je bil

stebrički za vodo in elektriko so ... ampak ...

Tone me je v eno smer peljal, ker sem šla kar daleč kar daleč snorkljati

najprej me je samo gledala,ko sem pa jo začela fotografirati je pa vedno bolj odpirala usta

Pipefish si zaslužijo več fotografij ...vsaj deset sem jih videla

navkljub slabi vidljivosti/prahu, mi je uspelo narediti tudi nekaj uporabnih fotk ...

manjša fala kjer se zbirajo domačini;imajo tudi športno igrišče

ravno,ko urejam fotke, se je ulilo in glasno dežuje

15. september 2024, nedelja

Raitea, FP

Ponoči sva zagnala watermaker in ga vklopila v načinu water hunter. Do jutra je pridelal dobrih 20 litrov vode. V tišini. V popolni tišini! Še več bi jo, pa najina banjica za perilo drži samo toliko in je ves višek pridelane vode odtekel v morje.

Jutro je spet lepo in po nekaj daljših telefonskih pogovorih se odpraviva dalje. Ustaviva se na reefu in Vesna to takoj izkoristi, da posname nekaj sto novih fotk. Z videnim je kar zadovoljna. Pod vodo je vse dokler spet ne vklopiva watermakerja. Takrat se pod vodo ne vidi najbolje, pa še po hrbtu zoprnobobnajo deževne kapljice.

Mislil sem se predstaviti, ko se Vesna vrne, a med dežjem to ne počnem z nekim posebnim užitkom. Kosilo pojeva kar na koralnem grebenu. Po kosilu, ko naj bi bila mokra ura mimo, sva nameravala odpluti nekaj milj na bojo za preko noči. Na pozicijo, ki je tudi blizu izhoda iz koralnega obroča, da se jutri napotiva na Huahine. Kruh in zelenjavo je potrebno kupiti.

Ampak. Plani so eno, realnost pa drugo. Watermaker deluje s polno paro. Najin vodni tank se uspešno polni. Zvečer, ko se watermaker avtomatično izklopi, se pa ne bi plazila po ozkih kanalih med koralami. In po možnosti prišla na zasedeno bojišče. Kar tukaj bova prespala. Sidrana sva na globini dobrih dveh metrov in sidro leži v globoki mivki.

Na previsnem pobočju Raiatee opazujeva slapove. Devet jih naštejemo, vsi so visoki preko deset metrov, nekateri tudi dvajset ali trideset. Prizor, ki spominja na Norveško. Nazadnje sva nekaj podobnega videla, ko sva v Jurskem parku na otoku Isla del Coco iskala zakopan gusarski zaklad. Tudi tam se je utrgal oblak.

kar nekaj takih banjic sva danes napolnila do vrha in jih znila v tank...mehka deževnica

ob sedmih zjutraj se sonce sili skozi oblake

žalosten konec

današnje sidrišče

pa še nekaj današnjih podvodnih fotk; veliko božičnih drevesc, po dolgem času tudi videla cevkarje in ježe različnih vrst

Spotted Boxfish - Male

Porcupinefish

tudi pod vodo se rakci skrivajo v zapuščenih lupinah

danes sem videla dve različni vrsti moren, obe manjše velikosti

to pa zgleda kot Spotted Boxfish - Female - ženska inačica ribe na 6.sliki ... ?

po hudem nalivu so se pojavili na hribih slapovi

16. september 2024, ponedeljek

Raiatea - Huahine, FP

Danes nisva videla sonca. Kar niti ni tako hudo, saj sva namesto sonca videla ogromno dežja. Pošteno. Narava je poskrbela, da je vedno nekaj - nikoli ni stanja brez vremena. In sončne panele je za dobrikanje Starlinku zamenjal motor.

Dvajset milj proti vzhodu se premakneva, na sosednji otok, na Huahine. V to smer je v pasatnih širinah vedno problematično priti. Tudi danes. Ostro v bonaco plujeva. Kar naporno je. Za ušesa. Priveževa se na bojo pred Yacht Clubom (oštarija, ki z jadranjem sicer nima nič skupnega, razen imena in pontona za stranke). Šest boj je in ko smo bili tukaj skupaj z Janom, so bile vse zasedene (plus še nekaj sidranih bark med njimi). Danes so bile vse proste in nihče ni bil sidran. Na tem delu oceana očitno straši. Vesna je celo pomislila, da je v veljavi kak nov odlok, ki tukaj prepoveduje postanek. Če kaj takega je, bova pač šla drugam, le osebno naj nama pridejo povedati. V dežju.

In so nama povedali. Z obale. Stali so na dežju in mahali in žvižgali. Midva sva v miru pojedla malico pod streho tende in se nisva dala motiti. Ko so bili žvižgi že moteči, sva se pa lepo počasi odvezala. Očitno so se domačini odločili, da se na javnih vladnih bojah na tem mestu ne sme privezati. Te vlade, kot kaže, ne upoštevajo prav močno. Itak se ameravajo odcepiti. Mama Francija gor ali dol. Kakorkoli, po kanalu za reefom se prestaviva šest milj in priveževa na druge državne boje, tokrat pred hotelom na jugu otoka, kjer smo se privezali že z Janom. Skoraj zadnjo bojo sva dobila. Očitno je v tej vasi na oblasti druga stranka.

Cel dan naju spremlja dež in zvečer ni nič bolje. Mislila sva oddingirati na happy hour v hotel, pa sva to aktivnost prestavila na suhe čase. Morda bo to že jutri. Močno se je tudi ohladilo. Zvečer je zunanja temperatura padla na 23 stopinj. V kabini ob motorju so temperature še vedno tropske.

Huahine...

še fotke iz Raiateje...danes ni bilo snorkljanja, dež na dež;
opise dodam naslednjič, ko bom pri času...nimam časa,
sem v penziji

pahljačasti cevkar

17. september 2024, torek

Huahine, FP

Po vsakem dežju posije sonce. Tudi danes je tako. Po jutru, ko že stotič premlevava kam in kako, se Vesna odpravi pod vodo. Tokrat ne z barke, ampak jo oddingiram slabo miljo stran, na coral garden. Jaz pot nadaljujem naprej, rad bi šel kupiti kruh v lokalni magasin in vrgel smeti v javno kanto za smeti v bližini. Pa nič od tega. Tam, kjer bi lahko pustil dingi na plaži, je grupa mladine in, prepričan sem, bi vzeli najin čolniček za novo igračo, ko me ne bi bilo poleg. Drugje je na obali reef ali pa tabla z velikim napisom TAPU. To se iz tahitijsčine v francoščino prevaja kot interdit. Plan B. Dingi bom pustil na dingi pomolčku in šel v magasin peš.

Pa ni bilo tako. Nazaj grede se ustavim pri Vesni, da ji razložim plan B (snorklja se brez telefona in se je potrebno od blizu pogovoriti). In ko želim nadaljevati pot, motorček na dingiju ne vžge več. Do slabo miljo oddaljene barke priveslam, nekajkrat vmes motorček poskušam zbuditi, a brez uspeha. Na barki oblečem mehankarske cote, vzamem v roke orodje in se namenim biti Parsun certified servicer. Preden bi motor razstavil, poskusim še zadnjič, če bo vžgal. Vžgal je. Vse skupaj pospravim, odpeljem se novo situacijo razložiti Vesni in ugotovim, da je trgovina zaprta za čas kosila.

Ni pa zaprt barček v hotelu na obali. In tam imajo pivo (po polovični Bora Bora ceni). Ko se Vesna naplava (pravi, da je bilo zelo dobro do odlično) in stušira, greva na kosilo (cash only). Tudi kosilo je bilo zelo dobro (cevce v kokosovem mleku za predjed in pečena tuna v vanilijevi omaki za glavno jed).

Po kosilu odpešam v magasin. Pa nič ne dobim. Izbira ni velika, tistega, kar iščem nimajo, imajo pa čips, kokakolo, majice in tuno v konzervi. In to bi nekako bilo vse. Vesna se je med tem zaklepetala z Italijanom iz Neaplja, poročenim s princeso iz Bora Bore, mojim soimenjakom. Žena ima v lasti pol otoka Bora Bora, ampak on želi živeti pošteno življenje in se hrani samo s tistim, kar sam pridela ali ulovi v morju. Koliko od teh njegovih zgodbic je resničnih in koliko ne, lahko samo ugibam. Mislim si pa svoje.

toliko morskih kumar pa še ne ...na tisoče, velikost od 10-15 cm , zraven pa neke kroglice, kot bi bili kakci le teh ?

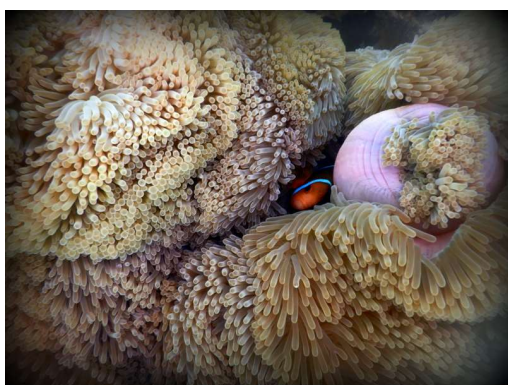
najrajši plavam skozi jate rib, take kjer jih je na stotine in se le te počasi meni umikajo

čudovit jež...ježe videvam šele zadnjih par dni, različnih vrst

danes je bil predvsem dan, ko sem videvala cele kupe anemon, letos prvič kaj takega

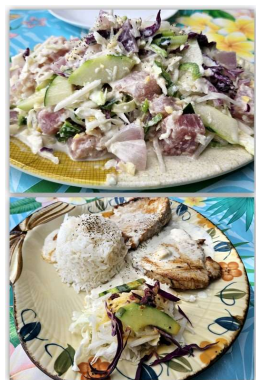
snežno bele anemone

zelo velik ptič z dolgim kljunom in zelo glasen--imel je kar nekaj prijateljev in prijateljic v krošnji velikega drevesa

oštarija, ki ima praviloma zelo kratek obratovalni čas: od 11,30-14,00 in tako vsak dan ... lično urejena z veliko sveže narezanim cvetjem, sediš ob morju-krasen ambient

tuna marinirana v kokosovem mleku z zelenjavo in tuna v vaniljevi omaki; odlično

morje kot ogledalo, niti sapice ...v barki sva imela 30 stopinj ob petih popoldne

18. september 2024, sreda

Huahine, FP

Še en lep dan. Zanimivo, lep dan, vendar danes zaliv ni prečudovit. Mogoče tudi zato, ker nisva bila veliko na barki. Kdo ve, zakaj se včasih vse kvari in včasih nič? Danes se ni nič.

Kakorkoli, po zajtrku, raznih komunikacijah in razmišljanju kam dalje, se Vesna ob enih popoldan odpravi na snorklanje po delih zaliva, ki jih še ni videla. Jaz se odpravim na sprehod do sosednjega zaliva, da preverim kako so tam postavljene boje zasedene. Vesna je preplavala krepko miljo (morsko), jaz sem prehodil dobrih deset kilometrov (metričnih). Za najina leta in tropsko klimo, čisto v redu. Tako bi moralo biti vsak dan.

Ob štirih popoldan se dobiva na Mali. Na kosilu. Skoraj vegetarijanskem kosilu, na vsak način pa na zdravem kosilu. Ribjem kosilu. No, kosilu z ribico. Svinjsko ribico. V bučkini omaki (torej se temu zaslužno reče vegi kosilo) in kot priloga je bila solata s krompirjem in stročjim fižolom (vegi, ja!). V bučnem olju. Z ocvirki. Veliko ocvirki. Tipična zdrava polinezijska hrana, torej. Le, zdi se mi, da tukaj ni velikokrat na meniju. Točneje, je redkokdaj na meniju. Pravzaprav, sploh ni na meniju. To si lahko razlagam samo tako, da najverjetneje Polinezijci sploh ne poznajo zdrave hrane. Drugačne razlage te anomalije res niso verjetne. Torej so neverjetne.

Vse dvomljivce v tako razlago bo pa sigurno prepričal podatek, da je bilo poleg hrane postrežen cocktail iz španskega vina z dodatki panamskega soka in oceanske vode. Torej neverjetni cocktail z neverjetnim vinom. Tukaj se namreč lahko kupi samo francosko vino.

celo dopoldne poslušava otroške vesele vzklike...Tone na sprehodu odkrije kaj je bil vzrok

če opazuješ okolico,ko se sprehajaš, marsikaj vidiš ...

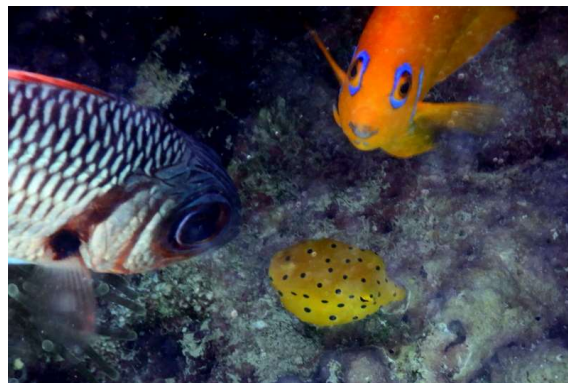
dva sem danes videla gološkrgarja, na razdalji 10m ...

...in oba z jajčeci ... juhej !

mostiček,ki ga je postavil resort, je direktno nad koralnim grebenom...toliko o ekologiji

Yellow Boxfish - Juvenile, majhen, mogoče 5cm, hitra ribica

Leopard Flounder...če ne bi plaval vmes, ga ne bi videla, dobra kamuflaža

majhna želva me je izredno hitro zaznala in odbrzela

še le na compu sem videla kaj je to: obesek za ključke s ključem ...danes plavala več kot dve uri in pol ...na koncu sem bila zelo utrujena, zelo ...

še ena inačica boxfish ...kakšne nore barve

tudi danes anemon kolikor hočeš, ravno tako clownfish-pa naj bodo danes z anemonami rdečerepke squirelfish - velika jata jih je bila

stročji fižol s krompirjem, zabeljen s slovenskimi ocvirki in bučnim oljem

19. september 2024, četrtek

Huahine, FP

Za vsakim dežjem posije sonce. In obratno, sic! Akumulatorji se danes niso kaj bistveno polnili, praznili so se pa. Do kosila imava prižgane in v stalni uporabi računalnike, telefone in Starlink. Sonca pa ni. Vmes se celo pošteno ulije. No, vsaj vodo sva pridelala, če že elektrike niswa. Nisva se še odločila, kam bova odplula, čeprav sva celo jutro počela bolj kot ne samo to.

Do bagetke se tukaj lahko pride le tako, da se gre na kosilo v oštarijo. In ko vsi gosti oddidejo, nama podarijo bagete, ki jih niso prodali. Tako je bilo pred dvema dnevoma in tako je bilo danes. Danes sva dobila dve. Jutrišnji zajtrk je tako rešen. Mah, težava je v tem, da tukaj ni trgovine, ki bi prodajala kruh, vsi ga kupujejo na zalogo v pol ure (z avtom) oddaljenem glavnem mestu. Avta nimava, javnega prevoza ni, na štop po kruh se nama pa tudi ne da.

Vesna je danes spet preplavala konkretno razdaljo. Presnorkljala je še zadnji del zaliva, do kamor seže pogled z barke. Nad koralami ni bila navdušena, ribe so jo spravile v otožnost. Plavala je nad poginulim šarkijem. Zadnjič nama je domačin razložil, da so morski psi tukaj svete morske ribe in jegulje svete sladkovodne ribe. Tapu! Podobno je tudi na nekaterih drugih delih Pacifika.

Teh živali ni na jedilniku, jasno. Podobno kot ni na angleškem meniju konjskega mesa. Vsaka kultura ima svoje posebnosti, ki se njim zdijo normalne, drugim pa ne. V tem je lepota različnih kultur, dokler jih ne bo vse po vrsti uničila Mc Donalds kultura. Slovenci, recimo, ne jemo pasjega mesa in praženih kobilic, kar oboje velja ponekod za specialiteto. In še veliko je takih primerov.

polinezijka z otročkom...pogled iz oštarije

pa še drugi pogled iz oštarije

danes je bil spet bolj anemonski dan... nič kaj presenetljivega v vodi, pa vseeno dve uri in pol brcanja je bilo na koncu ...

beaded sea cucumber, tokrat je bila cela zunaj, dolga en meter

od daleč vidim morskega psa, do enega metra dolžine, v čudnem položaju...jasno, da ni bil živ

ali so ga domačini ujeli in potem vrgli nazaj v morje ali pa umrl naravne smrti ... škoda ... nisem pa v tem zalivu do sedaj videla niti enega živega

polinezijka se igra s psi

medtem ko plavam, se srečam s skupino cca 10 let starimi deklicami ..

nasmejane do konca ...

angleško so znale le nekaj besed, so spraševale, če lovim ribe, pa jim pokažem fotič in se hočejo slikati ... in potem spet smeh, ko so gledale fotke ...

ta riba se je večkrat zaletela v fotič; na splošno ta vrsta rib je prav vsiljiva in razburjena

20. september 2024, petek

Huahine, FP

Še preden se zbudim, začneva delati vodo. Kar izdatno proizvodnjo imava. Ko nehava delati vodo, pozajtrkujeva, se odveževa in začneva delati elektriko. Dva dni brez sonca od zadnje neekološke proizvodnje elektrike se močno poznata. In ker je tople vode in električne energije dovolj, Vesna med plovbo požene pralni stroj.

Po dobrih treh urah in slabih dvajsetih miljah je perilo oprano in akumulatorji polni. Midva pa spet privezana na boji. Tokrat na drugi strani otoka. Od štirih boj sta zasedeni dve. Tukajšnji sosede so sosede od sinoči. Doma so iz Monaka. Monako je manjši od Slovenije in ima (mislim) manj obale kot Slovenija, pa sva tukaj srečala dve barki z monaško zastavo. S slovensko sva pa samo midva.

O Vesninem popoldnevu je škoda izgubljati besed. Klasika. Morda le toliko, da je danes plaval z beloplavutim morskim psom in da se je ob povratku skoraj izgubila v labirintu koralnih glav.

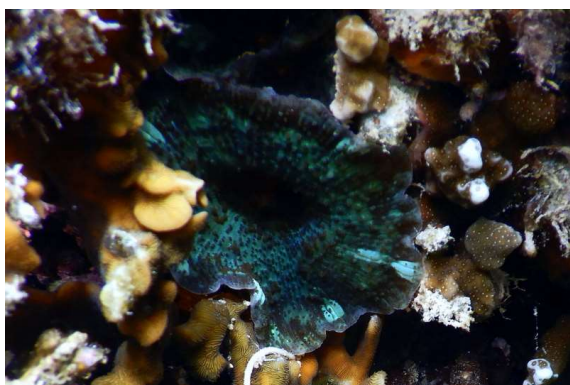
Po odličnem kosilu, široki rezanci z gamberi in flaško belega vina iz Rioje, sledi napad letečih mravelj. Uf, so zoprne! Nič ne pomaga v boju proti njim. Več, kot jih trajno nevtralizirava, več jih prileti. Neprimerno bolj so številčne, kot midva. Le noč naju reši in končno se lahko proglasiva za zmagovalca te vojne.

Beloplavi grebenski morski pes (*Triaenodon obesus*)
Whitetip Reef Shark

drevo v morju ... spet neprehodno

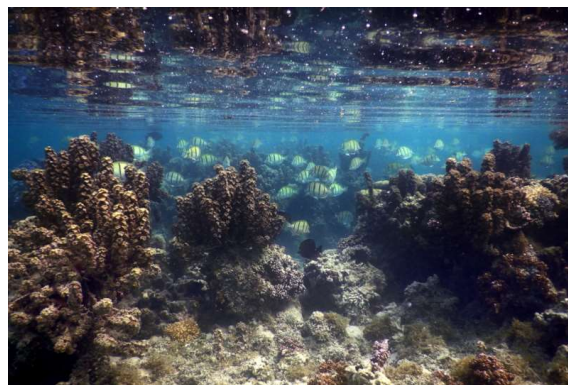
dve uri in pol plavanja med skalnatimi koralami, pravi koralni gozd kjer so prednjačile visoke glave skoraj do gladine morja ali plitvine kjer je nemogoče plavati ... razen tega, da sem videla novo vrsto morskega psa, nič posebnega...

sea pearl / *Valonia ventricosa*

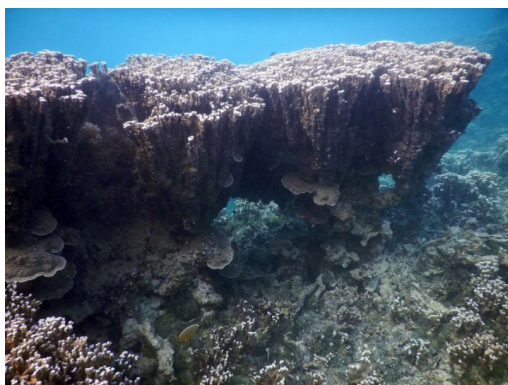
pogled iz vode...tako mirno, da se še oblaki vidijo v morju

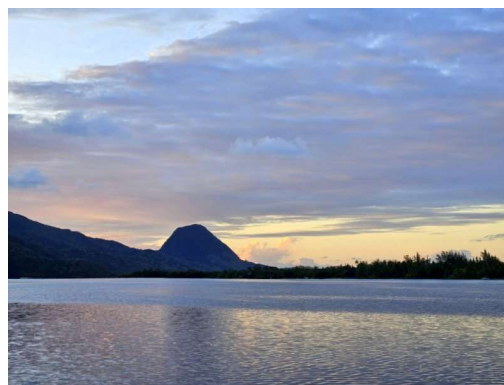
kako visoko so kamnite korale in tole rastlinje se vidi tudi na tej fotki, še ribe komaj plavajo

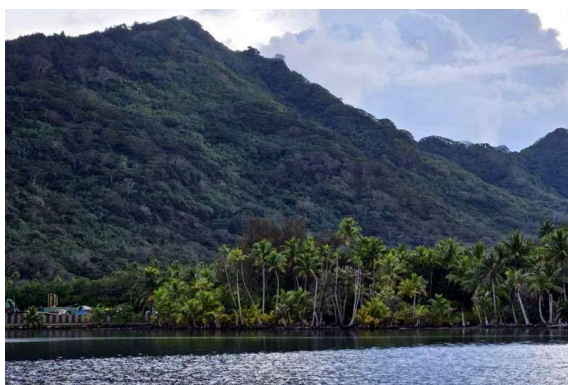
noro, vsaj pol ure sem iskala izhod iz koralnega gozda...prišla na plitvine kjer je bilo pod menoj (kot na fotki) le še cca 20cm vode ...uff ... pa grem levo, pa koralni zid, pa desno še hujše plitvine....

visoke vsaj dva metra ...res pravi gozd, ko sem enkrat prišla do sem, sem zmagala glede plavanja do Male

kako drugače kot pred mesecem dni, ko je bilo razburkano morje

današnji mirni zaliv

široki rezanci z gamberi na moj način, zraven pa solata: paradižnik in paprika kar je tukaj luksuz... in odlično vino

21. september 2024, sobota

Huahine, FP

Včeraj sva vodo delala pred zajtrkom, danes jo po zajtrku. Namenoma. Da je malo drugače, da dnevi niso preveč monotono podobni eni drugim. Obakrat sva spotoma še oprala celotno barko. Vrvi so razsoljene in mehke. Nisva pa danes delala ekološke elektrike. Sredi dneva sicer pretvoriva nekaj fosilnega goriva v pitno vodo in spotoma malo dopolniva tudi akumulatorje, v energijskem smislu pa to zaradi kratkotrajnosti ni imelo večjega pomena.

Na obali sem našel smetnjak. Javni smetnjak. To je na teh otokih premija. Nahaja se v mini mandraču za čolničke. Mandrač je narejen iz skal, zloženih v vrsto in s kopne strani zasutih s peskom in zemljo. Dostop po morju je tudi za naš mali dingi precej triki. Nekako se je potrebno prebiti skozi gozd koralnih glav, ki segajo čisto do površine morja, včasih celo malo čez. Še posebej povratek je problematičen. Lahko si predstavljam Vesno včeraj.

Zvečer se vreme toliko umiri, da so v zraku zgolj omejene količine smrtnega sovražnika ognja. No, še vedno jih je toliko,

da naš watermaker čisto lepo proizvaja vodo. Ampak. Tudi na žaru lahko spečeva nekaj mesa. In jajčevcev. Na sporedu so bili (za čuda dobri) novozelandski steaki. Z ananasom za boljši okus. Kot priloga pa odličen pečen krompirček in kasava.

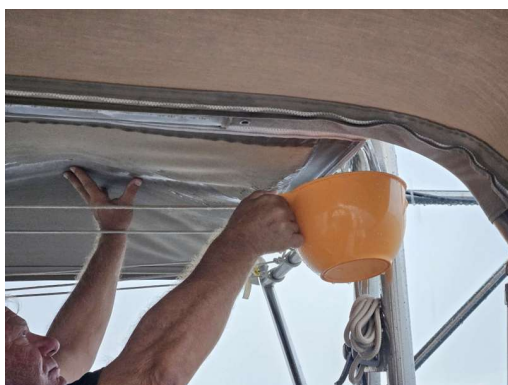
pogled iz kokpita na koralni gozd ... za snorkljati nič faj: zelo kalna voda in marsikje neprehodno

razen morskega psa ni bilo nič posebnega v tem t.i. coral garden

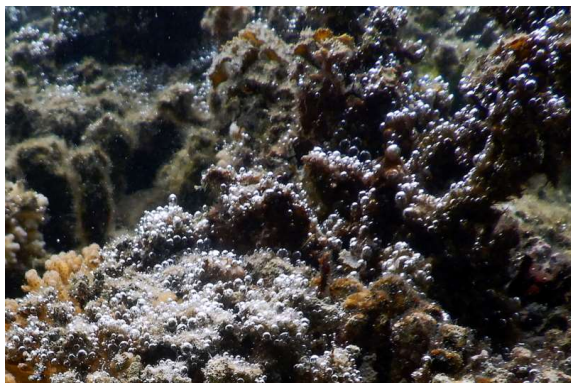
sva se spraševala kaj predstavljajo ti novodobni veliki kamni, brez odgovora

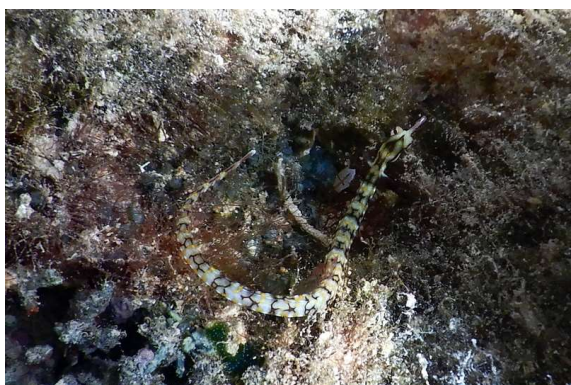
danes v presledkih močno deževalo...med drugim tudi na tak način zbirali vodo

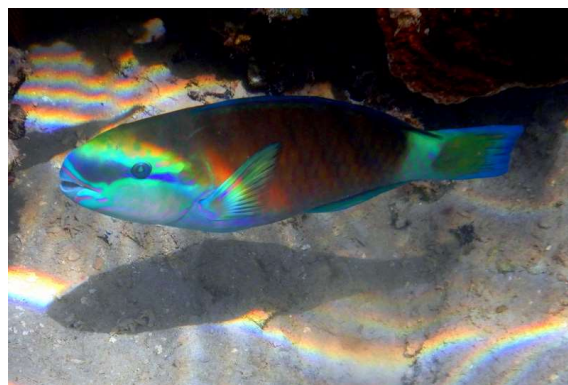
za palmami skrit kontejner; če ne bi tega prebrali na navili, ne bi nikoli našli

pa še nekaj včerajšnjih podvodnih fotk; danes nisem snorkljala

več ali manj stone corals do gladine morja, totalno neprehodno

parrot fish, včeraj sem imela sonce

22. september 2024, nedelja

Huahine - Tahaa, FP

Ponoči sva delala vodo, veliko vode sva naredila. Prelivala se je v morje, toliko jo je bilo. Ampak. Jutro je sončno. Tudi preko dneva je sončno. In zvečer gledava, kako na drugi strani reefa pade sonce v ocean.

Ko vprašava več Al-jev, kdaj morava zapustiti Francosko Polinezijo, so vsi po vrsti strumni: jutri! No, če je tako, pa pot pod noge. Vetrja ni. Najhujši zabeležen sunek v celim dnevu je bil 8 vozlov. Odropotava na Tahaa in jutri greva od tu do žandarjev na Raiatei po zarpe. Kdaj bova tudi fizično izplula, bova še videla. Morda jih pobarava, če lahko čakava veter. Bomo videli, kako bodo reagirali. Ne vem, ali je brezvetrje možen razlog za emergency stop? Zelo sem ekološko osveščen in za premikanje uporabljam le obnovljivi vir energije. Da se planet ne bi preveč segrel!

Zvečer se priveževa na bojišču, kjer sva že bila. Ko smo bili z Janom, je bilo vse polno, ko sva bila sama pred časom, se je zvečer še našla prosta boja, danes se najde celo nekaj zasedenih. Sezona je definitivno mimo.

Nekaj pojeva, poslušava bobne z obale, pogledava film in se spraviva spat.

še zadnji pogledi na otok Huahine

na motuju nasproti najinega zaliva skupina turistov

pripeljejo pa jih s takim čolnom

Huahine, odštekana skala

hiška pod veliko skalo ... pogumno

na svidenje Huahinedanes je bil sončen, vroč dan
...vključeni ventilatorji

lahko noč iz Tahaa ...

23. september 2024, ponedelj

Tahaa, FP

Plan A je sledeč: odplujeva na mestni privez in do žandarjev, pobereva zarpe, se prestaviva na cenejšo črpalko od dveh v Uturoi, natočiva diesel, bencin, vodo in mleko ter odpeketava na Bora Boro. Plana B ni.

No, plan B je. Žandar nama razloži, da zarpe danes ne moreva dobiti, ker mora on dati zahtevek v Papeete na centralo, tam ga obdelajo in pošljejo papirje njemu, ki jih požigosa in podpiše ter nama jih izroči. To pa traja nekaj dni. Ampak, nama danes poteče rok trajanja v Francoski Polineziji, kot nama je zatrdil Al, mu razloživa. Žandar, mlad Polinezijec, je strumen: ah, ne, ni panike. Vidva lahko ostaneta tukaj kolikor hočeta. Ampak, midva nisva Francoza, nimava francoskega potnega lista. Ni panike, lahko ostaneta. Ok, samo midva bi se ustavila še na kakšnem vašem otoku. Jasno, je jasen in glasen, ni panike, lahko se ustavita kjerkoli želita. Ampak, žnjariva dalje, na netu piše drugače in Al nama je razložil drugače. Počasi ga spravljava v slabo voljo. Jasno nama da vedeti, da nimava prav, ko razloži, da ga sploh ne briga, kaj piše na netu in še manj, kaj meni Al. Tukaj je njegova dežela, tukaj je on na oblasti. In kar pravi on, tako mora biti. Pika. Hmmm... če bo to držalo?

Po planu B torej nima smisla, da se prestaviva kam daleč, zato se sidrava na bližnjem reefu. Danes to ni problem, ker je bonaca. Z Janom smo tu že bili, pa smo se obrnili, bilo je preveč vala. V lepem sončnem dnevu je morje res lepo. Vesna gre v snorklanje, jaz zaplavam okoli barke.

Jutri imam rojstni dan. No, rojstni dan imam že danes od poldneva dalje in bo trajal 36 ur. Ker pa so mi nekateri čestitali še prej, sem se odločil, da bom uradni del rojstnega dneva razširil na 48 ur. Razmišljam celo o 72 urah. Ampak. Letos rojstni dan sploh ni moj največji osebni praznik. Ta bo na vrsti čez 29 dni (po slovenskem času že čez 28 dni). Takrat se bo cash flow med mano in državo obrnil. Tisto pa bo razlog za (vsaj) 72 urno slavlje!

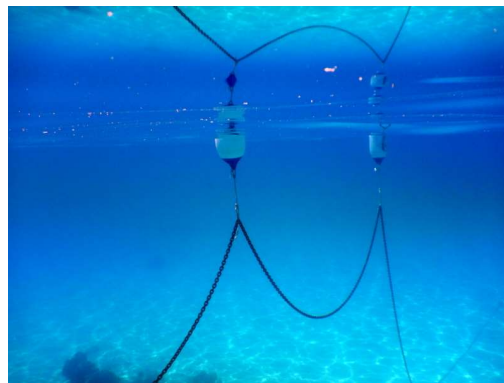
današnje sidrišče na Tahaa

morje vabi....sidrana na petih metrih

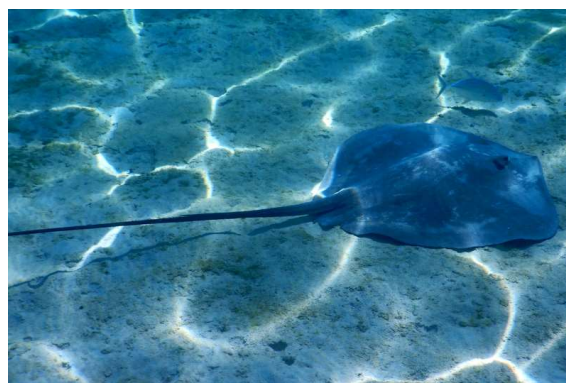
kar nekaj glav je bilo okoli barke, zato spet....

....bokobrane na sidro, da se veriga ne zaplete v koralne glave

sem morala zelo zelo daleč plavati, da sem prišla do večjih koralnih glav, gozda.... in brcala močno, ker je bil tok

sting ray me je obiskal na tej dolgi progi plavanja

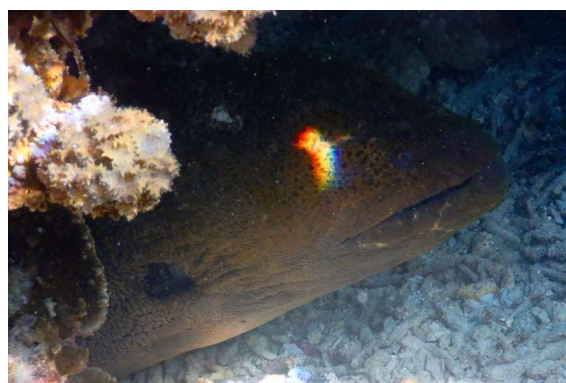
spet veliko božičnih drevesc različnih barv

zapuščene mreže blizu reefa

morski pes me je zelo na hitro pozdravil in odbrzel dalje

res gigantska morena....sonce se je zelo bleščalo v morju in mi delalo mavrice in črte celo popoldne

skoraj tri ure sem brcala, komaj sem priplavala do Male, kamorkoli sem se obrnila je bilo ravno toliko toka, da sem mogla fajn brcati

pa še ena fotka slavljenca

24. september 2024, torek

Tahaa, FP

Zgodaj vstaneva, prižgeva internet in začneva telefonariti. Počutim se kot operater v klicnem centru. Do dvanajstih sem (no, sva) na telefonu. Same čestitke. Hvala vsem! Vendar to ni vse. Telefona zvonita na obeh linijah, slovenski in polinezijski. Žandar nama na polinezijski liniji sporoči, da ima zarpe pripravljen in da lahko prideva ponj. Bravo! Pred rokom.

Po kosilu se premakneva na mestni privez, stopiva po zarpe in (jasno, da brez tega ne gre) se ustaviva na točenem pivu sredi mesta. In, jasno, ustaviva se še v trgovinah. Kupim tekočino za leče, po astronomski ceni 23 evrov (ono, ki jo sedaj uporabljam je še iz Paname po deset evrov) in 12 voltni hitri polnilec za super-truper telefon po še bolj astronomski ceni 25 evrov. Ker imam rojstni dan, pravi Vesna, da brez tortice ne gre. Trideset evrov za štiri majhne koščke in nekaj bagetk. V gotovini. To slednje naju še najbolj žre.

Prestaviva se na že večkrat uporabljeno bojišče v zavetrju Tahaa. Zavetrje v bonaci niti ni najbolj pomembno. Pravzaprav sploh ni pomembno. Da pa ni treba metati sidra v 30 metrov globine ali med koralne glave, je pa veliko vredno. Ne greva v oštarijo na večerjo, ker se ne znava domisliti nobene, ki bi bila primerna in ki bi imela primeren dostop z barko. Vesna pripravi večerjo. Za predjed je poisson cru (aka cevce) na dva načina: na havajski s sezamom in sojino omako ter na tahitijski s kokosovim mlekom in sokom limone ter zelenjavo. Količine so polinezijske! Za glavno jed so fileji rumenoplavutega tuna pečeni na maslu z vanilijevo omako in rižem kot prilogo. Za sladico pa štiri različne tortice, kupljene v (edini) slaščičarni. In svečka proti komarjem za pihnit. Dobro. Odlično! Ampak. Brez vina ne gre. Sivi pinot Chuty's World (TM) je bil odlična izbira. Odlična, a omejena. Zato izbiramo vina podaljšava s španskim belim. Tukaj količine niso tako drastično omejene. Itak mi je moj dohtar rekel, da flaška po osebi na dan je za Slovenca čisto normalna. Če zdravnik tako svetuje, se je treba držati nasveta!

Zarpe imava, rojstni dan je pod streho na otoku s primernim imenom. Jutri greva lahko mirne vesti na otok s čudnim imenom. In jutri znava imeti celo nekaj vetra (in dežja). Če vreme ne bo primerno, se ustaviva pa na pol poti, na Bora Bori. Ali pa izvedeva plan C. Kdo ve?

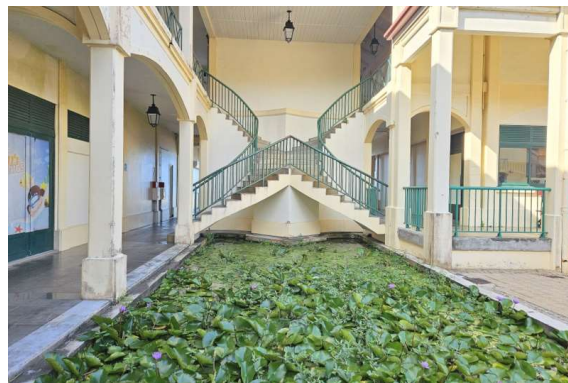
gre po mivko do reefa?

danes spet čudovit dan ... a danes so drugi plani in snorkljanje odpade

po uradnih opravkih se spodobi spiti zadnje točeno pivo na Raiatei

v centru mesta Utuora

čudoviti lokvanji

danes smo bili edini na mestnem privezu; si pa lahko samo čez dan na tem privezu, ni dovoljeno prespati na njem

danes sva bila za rojstni dan kar v oštariji na Mali; pripravila dve predjedi s surovo tuno: na havajski in tahitijski način

za glavno jed pa tuna v vaniljevi omaki z rižem

za sladico pa sva kupila v mestu nesramno dobre tortice, ki se lahko kosajo s kakšno Zvezdo ali Lolito v Ljubljani

mislim, da je bil slavljenec zadovoljen s hrano in pijačo za svoj rojdan ... lahko noč ...

25. september 2024, sreda

Tahaa - Maupiti, FP

Ob zori izplujeva. Tokrat zares. Uspe nama plan A. No, plan A, kar se časovnice tiče, ne pa tudi kar se tiče vetra. Tega je manj od napovedanega, pa tudi smer je drugačna. 3 Bf čiste krme so premalo, da bi 50 milj lahko prejadrala do večera. Motorirava. Poskusim odpreti tudi prednje jadro samo, pa preveč opleta in se zapira. Pospravim ga. Več nevihtic naju prehiti. Ujameva ribo in jo po desetih minutah boja deset metrov za barko tudi izpustiva. Na trnku ostane nekaj mesa, ki ga je revica žrtvovala, da si je podaljšala življenje.

Nekdo je nekoč napisal, da sta na svetu dva izziva za jadralce: rt Horn in prehod do Maupitija. V čem je težava v primeru Maupitija? Nikakor namreč ne morem najti pravih plimskih tablic. Preveril sem več on-line podatkov in tudi nekaj off-line matematično generiranih. Za prehode v lagune (v današnjem prehodu lahko tok iz lagune v ocean doseže 9 vozlov!) so ti podatki kritični. No, za Maupiti jih niti ni, za Bora Bora, kot najbližji otok pa je bila najvišja voda za danes napovedana vse med 11:40 in 14:50. Celo na Navionicsovih kartah v chart plotterju in na telefonu sta bila podatka za dve uri različna.

Ampak, spet se je izkazalo, da je sreča pomembnejša od znanja. Nisem vedel, da je rt Horn tako enostaven. Precej sem si oddahnil že, ko sem pred vhodom videl lokalne ribiče. Oni že vedo, kdaj je prehod ploven. In ko sva zavila v dokaj ozek prehod, se je hitro videlo, da bo v danem trenutku možno vpluti. Ne samo možno, celo enostavno bo. Nobenih stojnih valov nisva imela in vsega skupaj le do 2 vozla nasprotnega toka. Sanjsko! Plovba po sicer dobro označeni, a kalni laguni, med nešteti slabo vidnimi in nevidnimi koralnimi glavami je bila precej bolj stresna od samega vplutja v laguno.

Med potjo naju je spremljal dež in minuto potem, ko je bilo sidro položeno, se spet ulije. Danes ne greva na kopno. Mogoče jutri. Do otoka imava nekaj minut dingiranja, ko sva na milost in nemilost prepuščena dežju.

kapitan navija in navija, v mislih že razmišljam kako pripraviti ribo za kočerjo ... pa se je riba odločila ostati v morju ... letos je nama Pacifik podaril bolj malo rib

vhod v Maupiti je bil miren

gore naj bi bile podobne tistim na Bora Bori...

na sidrišču pred glavno vasjo tega otoka

26. september 2024, četrtek

Maupiti, FP

Dan je lep in vroč. Pomlad prihaja v deželo. Otoka še nisva videla in odločitev je, da si ga ogledava. Običajno v ta namen rentava avto, na Bora Bori, ki je manjši otok, sva z Janom rentala kolesa, Maupiti je tako majhen, da rentava japanke. Ne bi rada ponovila napake z Raivaveja, kjer sva se nekajkrat peljala okoli otoka (ker sva ravno imela avto in nisva prej preverila, koliko velik je sploh ta otok). Po 20 tisoč Vesninih (16 tisoč mojih) korakih sva prehodila vse ceste, ki obstajajo na otoku, vključno z gorskim prelazom. Ni bilo težav.

Večja težava so bile birtije. Pa saj to itak veva, da jih v Polineziji ni. A upanje umira zadnje. V vseh, ki so bile ob najini poti (torej, na vseh obstoječih cestah na otoku) sva se ustavila. V prvi sva dobila samo sladoled. V naslednjih treh bi lahko jedla ribe in poleg pila kokakolo. Nisva. Potem sva v enem penziončku dobila pivo in nisva dobila hrane. Na koncu, tik preden sva priracala do dingija, sva našla oštarijo, ki nudi tako pivo, kot hrano. Ampak. To nudi samo od 11:30 do 13:30 in midva sva bila, jasno, zamudnika. Nekako sva le prišla do dveh točenih piv, ki sva jih popila v oslovski klopi. Kosilo sva končno pojedla v Chez Mala.

Vtisi o otoku so zanimivi. Spet malo drugačen otok. Otok ima sicer čudno ime, Maupiti, vendar vtis vsaj malo popravi kraj, ki se imenuje Atepiti. Dokaj urejen je in ob cesti je na vsakih nekaj sto metrov pipa s pitno vodo. Vse so enake in lepo označene. Nekatere celo s sončnim panelom in ključavnico na kodo za odpiranje ventila (ki pa nikjer ni bila v funkciji). Domačini jih pridno uporabljajo in vodo točijo v plastenke. Temu postopku na Mali praviva watermaker.

Skoraj toliko, kot teh novodobnih vodnjakov, je tudi cerkva. Vsaj pet različnih krščanskih svetovnih korporacij je na otoku s 1200 prebivalci postavilo svoje svetišče. Živela konkurenca pri trgovcih z iluzijami! Meni je bila najbolj všeč (mislim, da) protestantska, ki je imela nad vhodom namesto križa sidro. Očitno je bil po njihovi razlagi Jezus mornar in ni bil križan. Ali pa slavijo koga drugega, kdo ve?

Domačini so silno prijazni in vsi po vrsti pozdravljajo, ko gredo ali se peljejo mimo. Iorana. Če jim odgovoriš, ko te ogovorijo z nekaj polineziskimi besedami (na koncu pogovora je dovolj že maururu - hvala) si pa že kar njihov prijatelj. Angleško malo razumejo, s francoščino bi pa lahko z vaškimi posebnosti in lady boyi v zadnji (edini s pivom) oštariji čebljala celo popoldne. Ob pitcherjih. Metričnih, ne imperialnih, sic. Metrični pitcher meri samo liter in pol.

na pošti se vedno čaka na vrsto, pa skoraj povsod po svetu ... seveda je pa tudi prostor za izmenjavo informacij

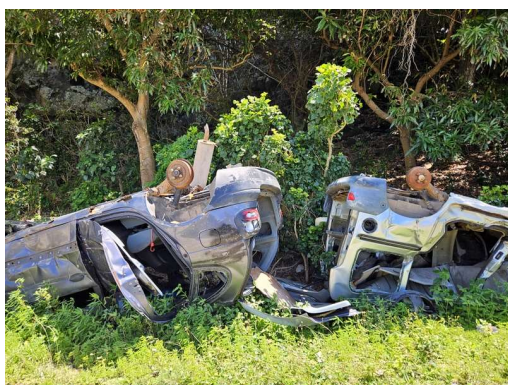
cerkev, ki nima križa ampak znak za sidro

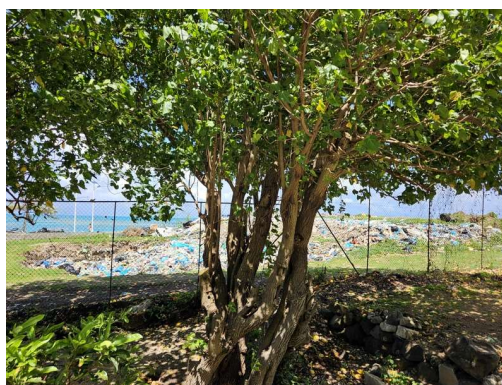
trgovine so bolj trgovinice, res miniaturne izvedbe zelo slabo založene...a za 1200 prebivalcev je to očitno dovolj

lučica

ena stranska ulica je polna starih avtomobilov, bagerjev ... priznam, to je problem kam z njimi...

smetišče kar ob glavni cesti; tukaj nič ne ločujejo odpadkov

Tonetu je bil zelo všeč ime te vasice

en konec poti je bil kar navkreber 20% klanec pri 30+

snack bari ob plaži

Tone je bil po enem pivu še vedno zelo žejen, pa sem zvonila šefici še za enega a je verjetno bila že na siesti

pip z vodo je bilo zelo veliko na tej poti; sva videla kar nekaj domačinov, ki so prišli z goro plastenk in jih polnili z vodo ... zanimivo zakaj?

edina restavracija na otoku zapre kuhinjo že ob 13.30; le pijačo si še dobil; na fotki: domačini so bili zelo žejni, še bolj kot midva po hoji okoli otoka

27. september 2024, petek

Maupiti, FP

Oddingirava na obalo in spotoma srečava tri mante v plitvi vodi pred dingi pontonom. Tako. Videla sva največjo atrakcijo otoka. Kar z dingija. Ne bo potrebno na snorklanje.

Na kosilo greva v edino restavracijo s pivom in hrano na otoku. Odprta je do pol dveh in midva sva na vratih še pred eno. Takoj naju seznanijo s kruto resnico. Kuhinja se sicer res zapira šele čez pol ure, hrane je pa že sedaj zmanjkalo in ne moreva jesti. Pijeva lahko? Lahko. Ok, naročiva dve pivi v steklenici (po 500 frankov). Pa jih nimajo, lahko dobiva samo točeno pivo (po 800 frankov). Tudi v redu. Vsi v polno zasedeni birtiji pijejo točeno pivo, bo že držalo. Potem gre Vesna v pogajanja za ostanke hrane in izpogaja tunin karpačo in porcijo pomfrija. Kako že to paše skupaj? Ampak, to je edino, kar lahko ponudijo, če malo postrgajo po piskrih. Pa bi jaz čer deset minut še eno pivo. Ampak. Ni ga več, točenega. Lahko dobim samo pivo v steklenici ali pločevinki. Pogled po oštariji da vedeti, da sedaj vsi dobivajo samo pakirano pivo, ki ga ni bilo, dokler so imeli še točenega. In to ne v malih količinah. Ta oštarija je pravi alkoholni razvrat! Ah, ja...

Po nekaj ponovitvah pijače se torej odpravim na sprehod v hrib. V japankah in z wasserdicht nahrbtnikom za na dingi na rami. Na začetku je to sicer strma, a enostavna in lepo označena planinska pot. Zadnjih sto višinskim metrov pred vrhom se pa spremeni v plezalno. Tako, z zajlami. Skoraj na tem sem, da bi se obrnil, ko mi nasproti pride mlad francoski par. V japankah. Preplezam torej še zadnji del poti in osvojim vrh najvišje gore na Maupitiju (372 mnm - "mnm" ne pomeni "metrov nad morjem", ampak "metrov nad Malo"). Spust ni bil tako zahteven, kot sem se bal, da bo. V japankah in z nekaj moje planinske kilometriner je kar šlo. Ob poti vidim rasti vanilijo (brez plodov) in kuro ter petelina (brez gnezda). Le kam bosta skrila jajca?

Vesna med tem še enkrat obišče formo vivo lokalnega umetnika, ki na svojem vrtu razstavlja množico umetnij in eno satelitsko anteno. Ogled je možen po plačilu vstopnine. Potem se prestavi na prizorišče Heiva, ki sedaj sameva, in me tam počaka, da se skupaj vrneva na barko.

Ampak. Pred tem srečava možakarja s tejkavej pico v roki. Pa bi to tudi midva. Jasno, pizzeria je na drugem koncu glavnega in največjega mesta na otoku in preden priracava do tja (vmes se skoraj že obrneva, ker misliiva, da sva jo zgrešila), naročiva, dobiva in prideva nazaj do dingija, je že noč. O sami pizzi, ki je bila narejena zahodno od Cagliarija, pa nima smisla izgubljati besed.

otoški umetnik

Heiva je enkrat letno, vendar hiške kar ostanejo in tukaj sta celo dva snack bara, ki pa se odpreta šele ob šestih zvečer

(ko je že tema)

tunin carpaccio je bil odličen...le kje so našli drobnjak?

malce sem zamudila slikanje pred hišo,ko je postavila tuno predse, je bila tuna višja od odrasle ženske...

Tonetove fotografije,ko se je vzpenjal na najvišji vrh

nimava drona za fotografiranje, zato se je treba povzpeti na vrh najvišjega hriba

letališka steza je delno narejena z umetnim nasipom

to pa ni ravno vzpodbudno

mislim, da bi se jaz obrnila, ker to mi ne deluje preveč varna pot;

na vrhu ...

divja vanilija

... upravičeno zelo utrujen

28. september 2024, sobota

Maupiti, FP

Ob sobotah je edina gostilna s pivom in (če imaš srečo) hrano zaprta. Pet dni na teden po dve uri na dan jim očitno zadostuje, da zaslužijo, kolikor potrebujejo za življenje na tem otoku. V kuhinji je ena drobčkana kuharica, za strežbo pa skrbi cel trop joškastih in sodčkastih kelneric. Slednje v glavnem nosijo na mize pivo, večinoma pitcherje. Tako nekako, kot na Oktoberfestu v Munchnu. One že morajo biti dovolj močne, da vse to zmorejo.

Ampak, kot rečeno, danes tam nimava kaj iskati. Zato se odpraviva na krajši sprehod do trgovine/slaščičarne, kjer sva zadnjič jedla dober sladoled. Danes sladoled ni bil dober. Res je pa tudi, da ni bil niti slab. Pravzaprav ga sploh ni bilo. Patisserie fermee. Ko sva poskušala trgovca naučiti angleščine, je mimo slučajno prišel Čečen. Takoj je videl, da nama francoščina ne gre (in tahitiščina še manj) in ko sva med seboj izmenjala nekaj slovenskih besed, je bil direkten: "Da li me razumete?". Hja, saj so nam govorili: govori srpski, da te razume ceo svet. Ko kodo jezika prestavimo v nam poznane vode, izveva, da govori kar nekaj jezikov in je srbski samo eden izmed mnogih. Nekaj časa je živel s Srbkinjo, sedaj živi s Poljakinjo, delal je v Nemčiji in sedaj je v Franciji, angleščino uporablja za pogovor z ostalimi narodi. In še kakšen jezik bi se našel. Poliglot. Srbsko govori vsaj tako dobro, kot midva.

Sladoled potem iščeva na drugih mestih, a neuspešno. Po dveh urah sprehoda v tropskem podnebjju se vrneva na Malo in izvedeva plan B: za kosilo so klobasice namesto sladoleda. In cocktail "bevanda" namesto piva. Itak bi pa to lahko pričakovala. Na polinezijskih otokih bi moral biti nad dingi pontonom v opomnik vsem, ki iščejo birtije, tisti znani napis iz Dantejeve Božanske komedije. Opustite vsakršno upanje, Vi, ki vstopate.

leva špička je najvišji vrh Maupitija kamor je včeraj Tone splezal

nobel hiška, sigurno kakšen penzion...je na sosednjem motuju kar veliko hišk

sosed jadralec se je takole peljal na obalo;ekološko;ima notri v dinghiju eno inox cev kamor zapiči iz bambusa narejeno palico in obesi nanjo neke vrste jadra

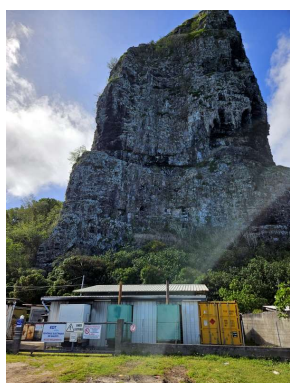
verjetno že kar dolgo zapuščeni delovni stroji

ni mi jasno kako so lahko na tej višini zrasla palmina drevesa? le kdo je nesel gor kokose?

ob cesti prodajali ribe, zraven je pisalo #nape# = kot sem uspela ugotoviti pomeni beseda nape reef, torej lagunska riba

edina elektrarna na otoku je zelo majhna

tudi kegljišče imajo in igrajo-prebivalcev na Maupitiju je le 1300, videti kar veliko pomladka, kar je lepo

hiška vsaka po svoje narejena, povsod pa je polno rož naokoli

stara in mlada se rado vozi v kasonih, očitno policaje to ne moti

danes je bil lep sončen in vroč dan...bliža se poletje in čez dan so temperature že okoli 29C

nekaj rožic iz Maupitija

29. september 2024, nedelja

Maupiti, FP

Po telefonskih pogovorih, ki so zadnje čase že kar jutranja in večerna stalnica, opaziva, da Starlinku ne dela GPS. Spet! Nekaj časa se trudim, pa mi ga ne uspe obuditi. Ena antena dol, druga antena gor. Klik-klak. No, do sem je vse v redu, težava je v tem, da sedaj nimava več rezerve in da nameravava izpluti na odprto morje, se ustavljati tam, kjer ni mobilnega omrežja in če nama crkne še ta, sva brez vremenskih napovedi. Upam, da bo delal. Itak pa je bilo samo vprašanje časa, kdaj nama bo Starlink prejšnjega izklopil, ker ga ne uporabljava v skladu s splošnimi pogoji. Na tej anteni, ki sem jo sedaj postavil imava pa pravoverni maritime paket.

Kakorkoli, lep dan se je naredil. Prestaviva se izpred vasice za motu na vходу. Če je bilo na prejšnjem sidrišču morje kalno, je tukaj izredno kristalno čisto. Verjetno zaradi svežega dotoka oceanske vode preko koralnega grebena. Visok oceanski val se tam zlomi, razbije in višek vode priteče v laguno. Sidrana sva tako rekoč v reki.

Vesna gre v snorklarijo, jaz v brušenje mize. Črna plesen se je začela delati po celem tiku in počasi mislim zbrusiti in naoljiti celotni kokpit. Počasi. Naslednji teden imava napovedanega veliko vetra in bova morala nekje vedriti v laguni. Časa bo na pretek.

kokosov rak

2-letna polinezijka

sting ray, mante nisem videla

pokopališče polžev...tako zgleda, kot da bi ven jemali meso, ker so na vseh mestih luknje na istem mestu (podobno kot conchi na karibih)

jajčeca od gološkrgega ... danes je bilo videti tega zelo veliko

najmanj deset gološkrjarjev sem videla in vsi puščajo jajčeca za seboj

razmnoževanje na višku

30. september 2024, ponedelj

Maupiti - Maupihaa, FP

Jutro mine v nakupu letalskih vozovnic. Od kar sem jih gledal pred dvema tednoma, so se podražile za jurčka in pol. Ni več akcije. Mah, ker se takrat nisva znala odločiti, kdaj bi šla in kdaj bi se vračala. Saj, s kakšnimi nizkocenovniki brez hrane bi se dalo leteti tudi cene. Če bi bila voljna biti na poti 60 ur, pa sploh (če bi znala biti brez hrane, brez pijače in brez spanja). In če bi desetkrat prestopila in ne bi letela direktno v Ljubljano. Ampak, to ni več za naju.

Popoldan sva izplula za Maupihaa (ki se imenuje tudi Mopelia), zato se dopoldan nameniva v šoping v vasico. Poleg tega je Vesna nekje prebrala, da se spodobi, da vsaka jadrnica, ki pluje iz Maupitija na Maupihaa dublira kot cargo supply ship.

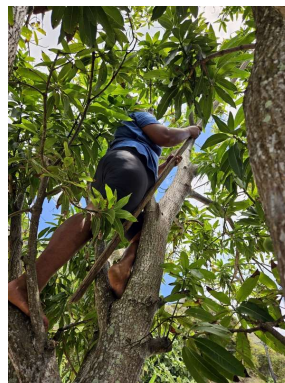
In greva v lov za ljudmi, ki bi imeli kaj za prepeljati na sosednji, 100 milj oddaljeni otok. Prvi rezultat je bil že v trgovini. Nič sicer nimajo za prepeljati, ker pa sva jim ponudila uslugo, nama prodajo šest bagetk, ki so uradno že vse razprodane. Potem pri neki hiši srečava družino, ki ve, da Karina išče nekoga, ki bi peljal stvari njeni družini na Maupihaa. Pokličejo jo in prinese karton čipsov in karton krekerjev. Za dveletnega nečaka, pravi. Ko Vesna pripomni, da bi bilo bolj zdravo, ko bi jim nesla sadje, ki na Maupihaa ne uspeva, se le z muko lotijo obiranja manga in dobiva še karton mangov. Toliko o zdravi in pristni prehrani na odročnih pacifiških otokih.

V restavracijo Taurona se tokrat zaradi preteklih izkušenj naseliva že nekaj minut po odpiranju. Dobiva tako hrano, kot tudi pivo. Voila! In kupiva še vanilijo iz Maupitija. V gostilni. In mislim, da ni potrebno omeniti, da je bila cenejša, kot pri proizvajalcu na Raiatei (kjer je bila precej cenejša, kot v trgovinah). Ekonomija brez meja!

Ob dveh se odsidrava, odvijugava med koralnimi glavami iz lagune in tok v prehodu naju s sedem in pol vozli (pri 1400 obratih motorja) izpljune v ocean. Dvigneva jadra in počasi jadrava z lahkim krmnim vetrom. Hitrost iz prehoda se razpolovi. Tako bo po napovedi nekaj ur, potem bo obnovljivi vir energije zamenjala energija iz fosilnih goriv. Napovedana je bonaca z nevihtami.

mango - tukaj je res bio, špricanja ne poznajo oz. je predrago za domačo uporabo

32-letna Karina je potem še splezala na drevo, da je dosegla najvišje veje

prikupna 4-letna nečakinja Karine s polinezijskim imenom, ki si ga nisem zapomnila (težka so)

Karina ima starše, nečakinjo in sestro na otoku Maupihaa; pravi, da na tem otoku ni interneta in elektrike in je bolj fajn živeti na Maupiti

danes sva končno uspela priti pravi čas na kosilo; na fotki svinjina na karamelni način; dobro je bilo, samo prevelika porcija, ker je izredno nasitno

Tone si je naročil chowman s kozicami, pa je bilo zraven še klobasa....bilo je zelo dobro, samo porcija je bila za dva; Tone je komaj pojedel

še zadnji pogledi na Maupiti, vseč nama je bilo tukaj

motu kjer sva bila včeraj sidrana

danes je bistveno manjši val, ki se razbija na vhodu kot včeraj

oceanski val se vali v atol, danes smo imeli samo 2,6 vozla toka

lokalna vanilija-sva videla en rastlinjak, ko sva hodila okoli otoka

po tem atolu in izhodu pa ne gre brez kapitanovih rok ...tukaj avtopilot ne more opravljati svojega dela